

R O Z H O D N U T I E

Disciplinárny senát v zložení z predsedníčky JUDr. Ľudmily Škvaridlovej a sudcov JUDr. Petra Bebeja a doc. JUDr. Mgr. Martiny Gajdošovej, PhD., v disciplinárnej veci vedenej proti **JUDr. R.A.**, sudcovi Okresného súdu X, zastúpeného obhajcom Mgr. T.L., advokátom, o návrhu na začatie disciplinárneho konania podanom dňa 01.06.2015 ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky, na ústnom pojednávaní dňa 19. februára 2019, takto

r o z h o d o l :

JUDr. R.A., nar. xxx, trvale bytom xxx, toho času sudca Okresného súdu X,

s a u z n á v a v i n n ý m ,

v bode I. návrhu na začatie disciplinárneho konania, že ešte ako sudca vykonávajúci funkciu sudcu na Okresnom súde X v konaní vedenom na Okresnom súde X pod sp. zn. 6C/239/2009 vlastným zavinením porušil povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov tým, že po tom, čo boli súdu dňa 21. decembra 2011, dňa 30. júla 2012 a napokon dňa 23. decembra 2013 doručené návrhy žalobcu na zmenu návrhu, o týchto návrhoch nerozhodol v 60 - dňovej lehote, tak ako to ukladá ustanovenie § 95 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré ako zákonný sudca opakovane nerešpektoval, pričom absolútna nečinnosť zákonného sudcu vo vzťahu k nerozhodnutiu o zmene návrhu pretrvávala až do 12.12.2014;

t e d a

porušil ustanovenie § 30 ods. 4 zákona 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov, ako aj ustanovenie § 95 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého 3. vety, o zmene návrhu mimo pojednávania súd rozhodne do 60 dní od podania návrhu na zmenu návrhu,

č í m s p á c h a l

disciplinárne previnenie podľa ustanovenia § 116 ods. 1 písm. a) zákona 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov

z a t o s a m u u k l a d á

podľa § 117 ods. 1 písm. a) zákona 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov disciplinárne opatrenie a to **napomenutie**.

V bode II. návrhu na začatie disciplinárneho konania podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov disciplinárny senát

o s l o b o d z u j e

JUDr. R.A., nar. xxx, trvale bytom xxx, toho času sudcu Okresného súdu X,

spod návrhu na začatie disciplinárneho konania, ktorého sa mal dopustiť tým, že ako zákonný sudca vo veci zostal nečinný v období od 27. januára 2012 (kedy len zrušil termín pojednávania) až do 19. septembra 2012, počas ktorého vymedzeného obdobia vo veci vykonal len jediný úkon, a to dňa 13. júla 2012, kedy požiadal navrhovateľa o oznámenie,

či došlo k vyriešeniu sporu mimosúdne a že bol vo veci absolútne nečinný od 19. septembra 2012 do 26. júna 2013, počas ktorého obdobia vo veci nevykonal žiadny iný úkon,

pretože týmto sa sudca disciplinárneho previnenia nedopustil.

O d ô v o d n e n i e :

1. Minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „navrhovateľ“) podal dňa 1. júna 2015 na Disciplinárny senát návrh na začatie disciplinárneho konania proti JUDr. R.A., aktuálne sudcovi Okresného súdu X (ďalej len „sudca“) z dôvodu, že ešte ako sudca vykonávajúci funkciu sudcu na Okresnom súde X spôsobil v konaní vedenom na Okresnom súde X pod sp. zn. 6C/239/2009 vlastným zavinením zbytočné priet'ahy a porušil povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien (ďalej len „ZoS“), keď v bode I., po tom, čo boli súdu dňa 21. decembra 2011, dňa 30. júla 2012 a napokon dňa 23. decembra 2013 doručené návrhy žalobcu na zmenu návrhu, o týchto návrhoch nerozhodol v 60-dňovej lehote tak, ako to ukladá ustanovenie § 95 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), ktoré ako zákonný sudca opakovane nerešpektoval, pričom absolútna nečinnosť zákonného sudcu vo vzťahu k nerozhodnutiu o zmene návrhu pretrvávala až do 12.12.2014 (ďalej len „skutok 1“) a v bode II. ako zákonný sudca vo veci zostal nečinný v období od 27. januára 2012 (kedy len zrušil termín pojednávania) až do 19. septembra 2012, počas ktorého vymedzeného obdobia vo veci vykonal len jediný úkon, a to dňa 13. júla 2012, kedy požiadal navrhovateľa o oznámenie, či došlo k vyriešeniu sporu mimosúdne, rovnako tak bol vo veci absolútne nečinný od 19. septembra 2012 do 26. júna 2013 (ďalej len „skutok 2“). Počas uvedeného obdobia nielenže porušil povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 95 ods. 3 O.s.p., ale vo veci nevykonal ani žiadny iný úkon, teda porušil ustanovenie § 30 ods. 4 ZoS, podľa ktorého je sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných priet'ahov, ako aj ustanovenie § 95 ods. 3 tretej vety O.s.p., podľa ktorého o zmene návrhu mimo pojednávania súd rozhodne do 60 dní od podania návrhu na zmenu návrhu. Popísaným konaním sa sudca podľa navrhovateľa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) ZoS, zo spáchania ktorého ho navrhol uznať vinným a uložiť mu disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 1 písm. b) ZoS – zníženie funkčného platu o 30 % na obdobie 3 mesiacov.

2. Rozhodnutím Odvolacieho disciplinárneho senátu z 13.06.2017 sp. zn. 1 Dso 3/2017-311 bolo na základe odvolaní navrhovateľa a sudcu zrušené rozhodnutie Disciplinárneho senátu z 24.01.2017 sp. zn. 3 Ds 4/2015, ktorým bol sudca za skutky podľa návrhu uznaný vinným zo spáchania disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) ZoS s uložením disciplinárneho opatrenia vo forme napomenutia podľa § 117 ods. 1 písm. a) ZoS,. V zrušujúcom rozhodnutí konštatoval dôvodnosť oboch podaných odvolaní uvádzajúc, že disciplinárny senát nebol pri vykonávaní dôkazov dôsledný a táto skutočnosť ovplyvnila úplnosť zisteného skutkového stavu. Dôsledne sa nezaoberal zaťaženosťou sudcu. Samotné hodnotenia predsedov Okresného súdu X a Okresného súdu X nepôsobia presvedčivo, lebo poukazujú iba na negatíva sudcu, nepoukazujú na to, čo v inkriminovanom období urobil dobre, ako predseda Okresného súdu X reagoval na jeho upozornenia v zmysle § 30 ods. 4 ZoS, ako túto situáciu riešili s tým, že sa javí nevyhnutné vypočúť predsedov súdov pôsobiacich na jednotlivých súdoch v čase vykonávania funkcie sudcu, či sa zaoberali dôvodom poklesu jeho výkonnosti, ktorý u neho nastal oproti predchádzajúcemu obdobiu, čo bolo jeho príčinou, či nenastali nejaké rodinné problémy, zdravotné komplikácie alebo iné sociálne problémy, či sa pokúšali urobiť nápravu aj v tomto smere. S ohľadom na obranu sudcu, že pre dané pochybenie dostal písomné napomenutie predsedom súdu 27.01.2015 uložil túto otázku vyriešiť na ústnom pojednávaní dopočutím predsedu súdu. Uviedol aj potrebu zaoberať sa zaťaženosťou sudcu, o akú skladu vecí sa u neho jednalo, ich náročnosť, poprípade porovnať ju so zaťaženosťou iných senátov. Tiež uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením navrhovateľa ako odvolateľa, že konaním resp. nekonaním sudcu došlo k zavinenému porušeniu jeho povinností. Dodržiavanie časových lehôt na vybavovanie vecí možno od sudcu spravodlivo požadovať len vtedy, ak mu výkonná moc zabezpečila všetky potrebné personálne a materiálne predpoklady pre riadny výkon súdnictva a aj touto otázkou sa musí disciplinárny senát zaoberať.

3. Navrhovateľ v priebehu konania predložil nález II ÚS 667/2015-17, v ktorom na strane 43 ÚS SR konštatuje, že rovnako neefektívne a so zbytočnými priet'ahmi postupoval OS X vo veci sp. zn. 6C/239/2009 aj pri rozhodovaní o návrhoch na zmenu žalobného návrhu a kde ohľadne uvedenej veci poukázal na to, že k nečinnosti a neefektívnej činnosti teda k zbytočným priet'ahom nedošlo v dôsledku zložitosti veci, ani správania účastníkov konania, ale v dôsledku postupu súdu. Podnetu ÚPN predchádzala sťažnosť ÚPN, ktorá bola vyhodnotená ako čiastočne dôvodná, sudca bol upozornený na to, aby konal promptne, aby

vykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci. Z jeho strany došlo k prísľubu rozhodnutia o predmetných návrhoch, na vytýčenom pojednávaní 25.09.2014, čo sa ale nestalo, preto pretrvával stav právnej neistoty účastníka konania. Čo sa týka upozornenia, resp. vykonaného pohovoru, nie je to možné považovať za disciplinárne opatrenie v zmysle ZoS. Rozhodnutie disciplinárnych senátov, na ktoré sudca poukázal, nie je možné aplikovať v danom prípade, keďže tam predseda súdu uložil písomné napomenutie v zmysle § 117 ods. 9 ZoS a nemožno preto hovoriť o rozhodovaní dvakrát v tej istej veci. Poukázal na rozhodnutie 1 Ds 1/2008, v ktorom disciplinárny senát vo vzťahu k dlhodobej pracovnej zaťaženosti sudcu, nedostatočnému personálnemu obsadeniu súdu a neprimeranému vysokému nápadu veci konštatoval, že ani táto skutočnosť nemá vplyv na to, aby sudca vo veci konal bez zbytočných prietáhov a na hodnotenie jeho konania ako disciplinárneho previnenia. Nie je povinnosťou predsedu súdu reagovať na oznamovaciu povinnosť sudcu, že je neprimerane zaťažený. V podaní z 31.01.2019 poukázal na počty v zákonnej lehote nenapísaných rozhodnutí sudcom za obdobie r. 2011 až do 30.04.2015 (4 za rok 2011, 5 za rok 2012, 17 za rok 2013, 17 za rok 2014 a 15 od 01.01. do 30.04.2015). Poukázal aj na počet opodstatnených sťažností vo veciach, v ktorých bol sudca zákonným sudcom za obdobie od 01.05.2015 do 30.04.2015 pre prietahy spôsobené jeho nečinnosťou a spôsoby rozhodnutí odvolacieho súdu vo veciach sudcu v r. 2015 až 2017. V záverečnom prednese poukázal najmä na zápisnicu predloženú svedkom JUDr. A., z ktorej vyplýva, že o prietáchoch v konaní 6C/239/2009 mal zákonný sudca vedomosť, prísľúbil rozhodnúť o skutku, ktorý je mu dávaný za vinu na pojednávaní, pričom sa tak nestalo. Sudca mal vedomosť, že prichádza k nečinnosti v tomto spise

4.1. Sudca vo svojich písomných a ústnych vyjadreniach pred prvým rozhodnutím disciplinárneho senátu vo veci k skutku 1 uviedol, že účastník konania nerozhodnutím súdu o zmene žaloby v poriadkovej lehote nemohol utrpieť ujmu na svojich právach, keď naďalej uplatňoval identický nárok na zaplatenie nemalej sumy a po zmene sa táto suma len navýšila. Na zachovaní poriadkovej lehoty je potrebné trvať, ak sa popri už existujúcom návrhu uplatňuje iný nárok, čo ale nie je tento prípad. V tomto prípade z hmotnoprávneho hľadiska účinky uplatnenia nároku – navýšenia sumy, sú zachované dňom doručenia návrhu. Nie je možné všetky poriadkové lehoty dodržať a na základe poriadkových lehôt robiť ďalekosiahle závery. Poukázal na vyjadrenie predsedu OS X z 27.01.2015 strana 2 druhý a tretí odsek, že síce ako zákonný sudca nerozhodnutím o zmene návrhov žalobcu v zákonom ustanovenej lehote len čiastočne pochybil, avšak svoje pochybenie dodatočne ďalším rozhodnutím z

12.12.2014 zhojil, preto za jeho pochybenie nemieni vyvodzovat' disciplinárnu zodpovednosť a že bol upozornený, aby vo veci ďalej konal. Vzhľadom k tomu, že bol riešený upozornením, je tu podľa neho prekážka brániaca konaniu na disciplinárnom senáte – zásada dvakrát nie o tej istej veci. Tiež na pojednávaní 24.01.2017 uviedol, že sa nepamätá, či dostal v súvislosti s danou vecou písomné napomenutie predsedom súdu. Za sankciu považuje to, že bol vo veci písomne upozornený predsedom súdu z 27.01.2015. O všetkých návrhoch na zmenu žaloby nerozhodol z toho dôvodu, že mal viacero iných povinností, keďže pracoval na súde, ktorý patrí medzi najzaťaženejšie súdy, tiež už riešil otázku jeho prestupu na iný súd a pripravoval sa na súdnu radu, ktorá bola 26.01.2015, tiež si ešte chcel to podrobnejšie ujasniť, aj vo väzbe na poplatkové povinnosti v súvislosti so zmenou žaloby a chcel to tak komplexnejšie poriešiť a aj poradiť sa s kolegami.

4.2. K skutku 2. poukázal na rozsiahlosť spisového materiálu, a to, že ide o vec po právnej aj skutkovej stránke nie jednoduchú a preto aj prvotné štúdium spisu si vyžadovalo určitú dobu na oboznámenie sa s ním, ako aj so súvisiacimi ustanoveniami zákonov a judikatúrou súdov za účelom stanovenia ďalšieho postupu. Nie je možné uvažovať, že by účastníci so svojimi nárokmi boli vystavení právnej neistote, nakoľko v tomto období už existovalo rozhodnutie súdu o pôvodne uplatnenom nároku JUDr. R. U. voči SR zast. ÚPN na ochranu osobnosti, poukazujúc na rozsudok OS X č. k. 6C 122/2008-308, ktorým súd určil, že žalobca nebol spolupracovníkom bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent a evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti, že ÚPN je povinný sprístupniť zväzok bývalej Štátnej bezpečnosti, rozhodol o práve žalobcu uverejniť právoplatný rozsudok v denníkoch SME, Pravda ... a v TV Markíza v rozsahu výroku o tom, že nebol agentom bývalej štátnej bezpečnosti a vo vzťahu k finančným nárokom žalobu zamietol, keď po rozhodnutí Krajského súdu X 9Co 108/2010-382 ako súdu odvolacieho, bol zrušený výrok prvostupňového rozhodnutia o zamietnutí nároku na finančné zadosťučinenie s konštatovaním, že v danom prípade ide o zvlášť citelný zásah do osobnostných práv žalobcu, a preto mu prináleží i nemajetková ujma.

4.3. Odvolal sa aj na záznam z pracovného stretnutia štátnej tajomníčky MS SR s predsedami súdov 25. – 27.10.2011 k otázke priesťahov v konaniach, obsahujúci centrálnu usmernenie MS SR určujúce rovnaké štandardy k uloženiu opatrenia (pohovor, resp. písomné napomenutie a až v prípade, ak Ústavný súd SR konštatuje priesťahy v súdnom konaní 2-krát v tej istej veci a ak ide o subjektívne priesťahy, ktoré zavinil ten istý sudca, to je vždy dôvod na podanie disciplinárneho návrhu). V čase podania návrhu na jeho disciplinárne stíhanie neexistovalo rozhodnutie ústavného súdu k priesťahom a nielo ešte opakované rozhodnutie.

Poukázal aj na odpoveď verejnej ochrankyne práv z 27.02.2015 ohľadne danej veci, v ktorej uviedla, že účastníci konania významne prispeli k predĺženiu konania, ktorí na jednej strane aktívne využívali svoje procesné práva (opakovaný návrh na zmenu žaloby, odvolanie a pod.) a na strane druhej boli pasívni – niekoľkokrát sa ospravedlnili z účasti na pojednávaní a žiadali o jeho odročenie, keď najvýraznejšie sa konanie predĺžilo z dôvodu rokovaní o mimosúdnej dohode, kvôli čomu žalobca aj žalovaný súčasne žiadali súd opakovane o čas a priestor na tieto rokovania. Ani jeden z účastníkov počas odročenia pojednávania nepožiadali o pokračovanie v konaní. Poukázal na rozhodnutie disciplinárneho senátu v ČR sp. zn. 11 Kss 1/2011-131 z 19.10.2011, ktorý mal za to, že zavinené porušenie povinnosti sudcu musí dosiahnuť určitú intenzitu, aby tým bola naplnená skutková podstata disciplinárneho previnenia. Sťažovateľ doručil sťažnosť s identickými skutkovými okolnosťami a v rovnakom čase viacerým subjektom a v rámci nich aj predsedovi OS X, ktorý zahájil konanie podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. a ktorý v prípade zistenia, že sťažnosť je dôvodná, zabezpečí vykonanie opatrení, ako sa to stalo v jeho prípade, kedy mu bola uložená po vykonanom šetrení ako sankcia pohovor, čo je zrejmé z písomnej odpovede predsedu OS X z 27.01.2015. Ak by sťažovateľ nesúhlasil s týmto spôsobom vybavenia sťažnosti, nič mu nebránilo podať odvolanie voči rozhodnutiu predsedu súdu, k čomu nedošlo a z toho možno mať nepriamo za to, že s takýmto spôsobom vybavenia súhlasil alebo aspoň nemal námietky. Verejná ochrankyňa práv v odpovedi z 27.02.2015 uviedla, že nakoľko bol so zákonným sudcom vykonaný osobný pohovor, v ktorom bol upozornený, aby vo veci promptne konal, nežiadala o prijatie ďalších konkrétnych opatrení na odstránenie nežiaduceho stavu.

4.4. Vzniesol námietku “Ne bis in idem“, pre ktorú žiadal toto disciplinárne konanie zastaviť, resp. aby bol podľa § 129 ods. 4 ZoS oslobodený, nakoľko o tejto sťažnosti založenej v rovnakom čase na rovnakých skutkových okolnostiach už bolo v minulosti zahájené a aj ukončené konanie v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z.

4.5. Poukázal na rozhodnutie disciplinárneho súdu sp. zn. 2 Ds 22/2004 a disciplinárneho súdu ČR sp. zn. 13 Kss 2/2010-87. Domnieva sa, že vo veci plynule konal. Zdlhavosť konania a rozhodovania je sankcionovateľná len v prípade, keď sa o tomto návrhu nerozhodne do doby, ktoré ešte nie je v rozpore s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. V jeho prípade je nevyhnutné prihliadať k tzv. minimálnej intenzite protiprávnosti, k dĺžke a k početnosti prietahov. Zdôraznil aj svoju zaťaženosť, poukazujúc na svoj ročný štatistický výkaz sudcu za r. 2012, podľa ktorého rozhodol 702 vecí, ďalej svoju výkonnosť podľa analýzy za r. 2009 – 2012, podľa ktorej mal OS X oproti iným súdom veľmi vysoký priemerný nápad vecí, po zaokrúhlení 471 na jedného sudcu a že jeho výsledky boli porovnateľné s výsledkami

ostatných sudcov s plným C nápadom vecí z hľadiska rozhodnutých, reštančných vecí, atď. V správe o výsledkoch revízie OS X z 11.01.2013 je konštatované, že za rok 2010 chýbali dvaja, v r. 2013 traja a v r. 2012 dvaja sudcovia. Okrem plného nápadu C vecí mal ešte nemalý nápad aj v iných agendách.

4.6. Vec prebral po kolegovi, ktorý odišiel do dôchodku 01.09.2010, keď spis sa vrátil z krajského súdu 18.02.2011 s tým, že po rozhodnutí o základe nároku rozhodnutím 6C/122/2008-308 účastníci konania v období od 27.01.2011 do marca 2014 prejavili záujem na mimosúdnom vyriešení predmetu konania a na jednotlivých pojednávaniach žiadali o odročenie pojednávania. On za tým účelom akceptoval ich zhodnú žiadosť o odročenie pojednávania, v súvislosti s čím poukázal na § 3 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 67 – 69 a § 99 ods. 1 a § 100 ods. 1 O.s.p. a poukázal aj na zodpovednosť strán sporu za výsledok súdneho konania (§ 6 O.s.p.) a nález III. ÚS 69/2011-25. V konaní OS X sp. zn. 6C/239/2009 obdobie v čase od doručenia rozhodnutia KS X 9Co 108/2010-382 dňa 27.01.2011 až do konca marca 2014 nie je možné považovať za právne významný priet'ah v konaní s poukazom na rozhodnutie ÚS SR I. ÚS 381/2014-11 z 09.07.2014, podľa ktorého nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy. Poukázal na test závažnosti, a že ide o zdĺhavé konanie. Nález ÚS SR predložený zástupcom MS SR nie je predmetom návrhu na začatie disciplinárneho návrhu a odkazuje na časové obdobia, ktoré sú po štvorročnej objektívnej premlčacej lehote, je to premlčané. Vo veci konali traja sudcovia nie len on sám. Jeden rok, kedy sa neefektívne konalo, konal JUDr. L. Ďalej sa hovorí o inom období, keď spis už mala iná sudkyňa.

4.7. Vyslovil nesúhlas s jeho hodnotením predsedom OS X, ktorého upozorňoval na preťaženosť jeho senátu v období r. 2011, 2013 a 2014. Na základe výsledkov vykonanej revízie OS X zo strany revízneho oddelenia KS X a prijatých opatrení z 11.01.2013 za obdobie rokov 2008 – 2012 nebol nijako spomínaný. Vo veci sa necíti byť vinným, nakoľko bola veľká zaťaženosť súdu, včas oznamoval predsedovi súdu, že je zaťažený, na čo mu predseda súdu neodpovedal.

4.8. Po rozhodnutí odvolacieho disciplinárneho senátu vo veci sudca k skutku pod I. uviedol, že od začiatku sporu sa obe strany chceli dohodnúť na nemajetkovej ujme, nakoľko táto bola pomerne vysoká a stále sa zmenou návrhu zvyšovala a vedel, že môže aj na pojednávaní o zmene rozhodnúť. Rozhodol o zmene návrhu až dňa 12.12.2014, kedy bolo zrejmé, že sa strany nedohodnú na nemajetkovej ujme. Predseda súdu sa o vec začal zaujímať až vtedy, keď ÚPN podal sťažnosť a na jej základe urobil s ním pohovor o čom svedčí aj list

OS X z 27.01.2015 adresovaný MS SR. Predseda OS X nezistoval, či má nejaké problémy. Mal prácu na doma 2 dni, ale príchodom predsedu JUDr. A. mu túto zrušil, presne sa nepamätá na dôvod, ale asi pre nenapísaný rozsudok v lehote, ktorú mu nechcel predĺžiť. K otázke príčin poklesu jeho výkonnosti uviedol, že 12 rokov dochádzal do práce na OS X dennodenne prekonávajúc vzdialenosť cca 138 km po cestách bez diaľnice a rýchlostnej cesty, čo nepochybne malo negatívny vplyv na jeho výkonnosť. Účelovosť hodnotenia jeho práce predsedom OS X vidí v tom, že tento hodnotil jeho prácu na súde, kde pôsobil 12 rokov, z ktorej doby bol menovaný predsedom súdu len cca 1 a $\frac{3}{4}$ roka a ani na súde nepôsobil, keďže tam prišiel z OS X. Čísla, ktoré uviedol nemôžu o ňom podať úplný obraz vo vzťahu k celkovému nápadu vecí, v ktorých mal konať k celkovému počtu ním rozhodnutých vecí, tieto si účelovo prispôboval a preto je jeho hodnotenie zavádzajúce a neobjektívne. Poukázal aj na svoju výkonnosť za r. 2009 až 2012, frekvenciu odvolaní v jeho veciach a počet zmenených a zrušených vecí v porovnaní s ostatnými sudcami na civilnom úseku OS X, aj na počet chýbajúcich sudcov na uvedenom súde podľa správy o výsledkoch revízie na OS X z 11.01.2013 (v počte dvoch za r. 2010 a 2013 a troch za r. 2012). Poukázal aj na rozhodnutie kárneho senátu Nejvyššího správného soudu ČR z 28.11.2011 č. k. 11 Kse 21/2009-84, podľa ktorého platí, že súd si musí ctiť zásadu, podľa ktorej postupom času slabne obvinenie a nebezpečnosť spáchaného protiprávneho činu.

4.9. V podaní z 18.06.2018 vzniesol ohľadne skutku 1 námietku premlčania. Otázku zavinenia je potrebné riešiť nielen s mechanickým prihliadnutím k poriadkovým lehotám, ale aj vo vzťahu k relevantným skutočnostiam prejednávaného prípadu. Zavineným nesplnením povinnosti nie je každá nečinnosť súdu, ale len také obdobie, ktoré je neprimerané povahe veci a okolnostiam prejednávaného prípadu. V prípade prietahov v konaní je jedným z faktorov určujúcich intenzitu, dĺžku a početnosť prietahov, systémové nedostatky v práci sudcu atď.

4.10. Podaním z 13.02.2019 požiadal o zastavenie konania poukazujúc na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 7 ods. 2 druhej vety Ústavy SR, § 150 ods. 2 ZoS, § 215 ods. 1 písm. d) v spojení s § 9 ods. 1 písm. g) Tr. poriadku, uvádzajúc, že s predlžujúcou sa dĺžkou disciplinárneho stíhania sa vytráca základný vzťah medzi konaním disciplinárne stíhaného sudcu a vynesením konečného rozhodnutia a má bezprostredný vplyv na účel trestu, ktorý má byť uložením konkrétneho trestu dosiahnutý. Predlžovanie časového odstupu sa oslabuje prvok individuálnej ako aj generálnej prevencie a spôsobilosť trestu výchovne pôsobiť na spoločnosť sa výrazne oslabuje. V tejto veci prvýkrát disciplinárny senát rozhodol po 22 mesiacoch a v súčasnosti je to už 45 mesiac

od zahájenia konania. Rozhodnutie súdu po tomto čase od spáchania disciplinárneho skutku v tomto prípade vyvoláva pochybnosti o spoločenskej nebezpečnosti takéhoto konania z hľadiska možnosti nápravy.

4.11. V záverečnom písomnom a aj ústnom vyjadrení žiadal konanie voči nemu zastaviť, resp. ho oslobodiť spod disciplinárneho previnenia a v pochybnostiach podľa zásady *in dubio pro reo* žiadal, aby podľa trestného práva bolo upustené od jeho potrestania s poukazom na § 150 ods. 2 ZoS. Tiež v ňom o.i. uviedol, že JUDr. A. na pojednávaní 22.08.2018 potvrdil, že aj ostatní sudcovia nestíhali písať rozhodnutia, z čoho on nevyvodzoval dôsledky, len v jeho prípade zrušil prácu v domácom prostredí, čo bolo pre neho zvlášť citeľné s ohľadom na dochádzanie. Žiadal, aby disciplinárny senát neprihliadal na „negatívne“ opatrenia predsedu súdu z 26.04.2004, 13.12.2005, 27.04.2007, 03.04.2009, 27.05.2010 a 28.02.2014 ako podklady k jeho hodnoteniu, nakoľko tieto už premlčaním stratili svoje opodstatnenie. Nie každé pochybenie je disciplinárnym previnením, je ním len také, ktoré dosahuje určitú intenzitu a pri objektívnom posúdení jeho disciplinárnej zodpovednosti by možno bolo vhodné prihliadnuť k relevantným skutočnostiam v širších súvislostiach. Otázku hodnotenia jeho práce nie je možné vyriešiť výlučne len v kontexte predloženého hodnotenia predsedu OS X, ktoré je účelové a aj odvolací disciplinárny senát poznamenal, že hodnotenie predsedov nepôsobilo presvedčivo, lebo poukazuje iba na negatíva. Pokiaľ ide o počty sťažností v jeho veciach, ktoré boli vyhodnotené ako dôvodné, okrem terminologickej polemiky ohľadne použitých výrazov v niektorých z nich ako opodstatnených namiesto zákonného pojmu dôvodné, pre ktoré podľa neho na tie, kde boli použité slová opodstatnené, nemožno na ne z terminologického hľadiska prihliadať, boli medzi ne naradené aj také, ktoré boli len čiastočne dôvodné. Tiež v tomto vyjadrení uviedol, že jeho vzťah k JUDr. A. bol dlhodobo poznačený niekoľkými zásadnými udalosťami z minulosti, ktoré podľa neho boli preukázané z jeho svedeckej výpovede. V jeho ročných štatistických výkazoch za r. 2012 – 2015, kde v riadku 17 – Informácia o opatreniach predsedu súdu bolo uvedené, že výkon sudcu je na požadovanej úrovni, nebolo potrebné prijať osobitné opatrenia a JUDr. A. neuviedol žiadny negatívny poznatok, skutočnosť k jeho práci.

5. Obhajca obvineného v záverečnej reči uviedol, že dokazovanie nad všetky pochybnosti nepreukázalo zavinenie sudcu v prípadoch, pre ktoré je stíhaný. Dostatočne nebola preukázaná jeho vina a neboli rozptýlené pochybnosti o zaujatosti predsedu OS X JUDr. A. Žiadal sudcu oslobodiť spod disciplinárneho previnenia, alternatívne aby

disciplinárny senát zastavil disciplinárne konanie podľa § 124 ods. 1 písm. d) ZoS a to s poukazom na priet'ahy v konaní nezavinené sudcom.

6. Oba skutky podľa návrhu sa týkajú veci vedenej na Okresnom súde X pod sp. zn. 6C/239/2009, ktorej zákonným sudcom v dotknutom období bol sudca. Po podaní návrhu na disciplinárne stíhanie sudcu Ústavný súd SR nálezom z 21.06.2016 č. k. II. ÚS 667/2015-75 konštatoval o. i. aj v danej veci porušenie základného práva účastníka daného konania (Ústavu pamäti národa – žalovaného) na prerokovanie tejto veci bez zbytočných priet'ahov. Ohľadne vymedzeného obdobia v skutku 2 (od 27.01.2012 až do 26.06.2013) konštatoval (popri nečinnostiach v iných obdobiach) aj nečinnosť súdu od 11.10.2012 do 26.06.2013, ktorá spolu s ďalšími obdobiami nečinnosti v danej veci predstavovala celkovú nečinnosť viac ako 2 roky, počas ktorej súd vo veci nevykonával úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa a tiež výslovne konštatoval, že k zbytočným priet'ahom pritom došlo v dôsledku postupu súdu. V súvislosti s oneskoreným rozhodnutím o opakovaných zmenách žaloby (skutok 1) konštatoval, že o týchto návrhoch okresný súd rozhodol až 12.12.2014, teda cca po 4 rokoch (v rozpore s § 95 ods. 3 O.s.p., v zmysle ktorého tak mal učiniť do 60 dní), označiac takýto postup súdu za neefektívny a so zbytočnými priet'ahmi, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné.

7. Vo vzťahu k skutku 1 sudca, hoci opakovane uvádzal, že sa cíti nevinným, nerozporoval navrhovateľom v návrhu popísaný skutkový dej, ktorý je napokon zrejmý aj z obsahu spisu OS X sp. zn. 6C/239/2009, teda že nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o návrhoch na zmenu žaloby (čo do nimi postupného rozširovania výšky uplatnenej náhrady škody), ktoré žalobca v predmetnej veci podal na súd dňa 21.12.2011, 30.07.2012 a 23.12.2013, keď O.s.p. v znení účinnom od 01.01.2012 v § 95 ods. 3 O.s.p. stanovoval (ako maximálnu) 60-dňovú lehotu na rozhodnutie o zmene žaloby, plynúcu od podania návrhu na jej zmenu, ktorá v prípade rozšírenia žaloby, ktoré bolo podané ako prvé, by (s ohľadom na jej zakotvenie až od 01.01.2012) uplynula dňom 29.02.2012, ale o tom rozšírení (zmene žaloby) spolu aj s následnými zmenami žaloby rozhodol výrazne oneskorene naraz jedným rozhodnutím až dňa 12.12.2014, čo v prípade časovo najstaršej navrhovanej zmeny žaloby predstavuje oneskorené rozhodnutie o nej o viac ako 2 roky a 9 mesiacov, u ďalšej po nej nasledujúcej zmene žaloby došlo k oneskorenému rozhodnutiu o viac ako 2 roky a 2 mesiace a ohľadne naposledy podanej zmeny žaloby oneskorenie o viac ako 9 mesiacov. Sudca sa snažil bagatelizovať nedodržanie lehoty tým, že účinky podania návrhu nastávajú už

okamihom jeho podania, a tiež tým, že v tomto prípade zmeny žaloby predstavovali len navyšovanie sumy a nie uplatnenie nejakého iného nároku. Pritom zmienené účinky môžu nastať len v prípade, ak súd zmenu žaloby pripustí. Do rozhodnutia o zmene nie je teda isté, či dôjde k novej iniciovanej zmene predmetu sporu, alebo nie.

8. Sudca nerozhodol o týchto zmenách žaloby ani dňa 25.09.2014, ako to „prisľúbil“ vo svojom vyjadrení z 21.07.2014 predsedovi súdu k podanej sťažnosti žalovaného zo 07.07.2014 ohľadne predmetnej veci sp. zn. 6C/239/2009, ktorá sťažnosť bola evidovaná pod Spr.1537/14. Termín, kedy bude podľa vyjadrenia sudcu rozhodnuté o zmene žaloby, následne predseda súdu (v zastúpení podpredsedníčky súdu vybavujúcej uvedenú sťažnosť) oznámil sťažovateľovi v odpovedi na sťažnosť danej podaním zo 06.08.2014 a súčasne v rámci oznámenia prehľadu jednotlivých úkonov zrejmych z daného spisu uviedol, že v spise sa nachádza úprava sudcu zo 17.07.2014 na vytýčenie pojednávania práve na deň 25.09.2014. Súčasne konštatoval dôvodnosť sťažnosti, pokiaľ o zmenách žaloby nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote. Tiež bol sťažovateľ informovaný, že sudca bol oboznámený s jeho sťažnosťou a bol upovedomený o tom, aby naďalej vo veci konal promptne a vykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci.

9. Uvedená odpoveď na sťažnosť bola doručená aj sudcovi, konkrétne dňa 11.08.2014. Teda aj sudcovi bolo zrejmé, že o ním uvádzanom postupe vo vyjadrení k sťažnosti ohľadne času, kedy dôjde k rozhodnutiu o zmenách žaloby (poslednej z nich zahŕňajúcej aj predchádzajúce návrhy na zmenu žaloby), bol informovaný aj sťažovateľ, ktorý mohol dôvodne očakávať naplnenie avizovaného postupu, ku ktorému však nedošlo a stalo sa tak až s odstupom viac ako 60 dní (presnejšie až po 78 dňoch) po dni, kedy sám prisľúbil svoje už aj tak výrazne oneskorené rozhodnutie o zmenách žaloby, hoci vedel aj o tom, že sťažnosť žalovaného na jeho „nekonanie“ ohľadne rozhodovania o zmenách žaloby, bola v danej časti vyhodnotená ako opodstatnená.

10. K rozhodnutiu ohľadne zmeny žaloby došlo až po tom ako bola aj táto záležitosť v súvislosti „s podnetom kontroly postupu OS X vo veciach sp. zn. 6C/239/2009 a 6C/122/2008“ riešená na OS X podpredsedom KS X JUDr. R. za účasti sudcu, predsedu a podpredsedníčky OS X, o čom bola spísaná zápisnica 08.12.2014 (Spr. 1588/14), kde sudca uviedol, že „i napriek tomu, že sám sa vyjadril k sťažnosti žalovaného tak, že o návrhoch na zmenu petitu rozhodne na pojednávaní v septembri 2014, nevie prečo tak neurobil, zrejme

opomenul“ a následne uviedol, že „... Zrejme o týchto návrhoch nerozhodol z dôvodu, že sa jedná o právne zložitú vec a sústredil sa viac na merito veci i keď si je vedomý zákonných lehôt na rozhodnutie o pripustení zmeny petitu“. Nerozhodnutie o zmene žaloby v sudcom uvádzanom termíne (25.09.2014) bolo jedným z dôvodov podania opakovanej sťažnosti žalovaným vo veci 6C/239/2009 danej podaním z 25.11.2014 a evidovanej pod sp. zn. Spr. 1562/14, v ktorej sťažovateľ poukázal aj na to, že sudca napriek tomu, že sám uviedol, že na vytýčenom pojednávaní 25.09.2014 rozhodne o poslednej zmene žaloby, tak na danom pojednávaní o nej, aj napriek opakovanej výzve sťažovateľa nerozhodol. Vo vybavení opakovanej sťažnosti podpredsedníčka OS X opäť v danej časti vyhodnotila sťažnosť ako dôvodu, keďže o zmene žaloby sudca nerozhodol ani v ním oznámenom termíne.

11. Rozhodovanie o zmenách žaloby všeobecne a o to viac v prípadoch ak ide len o navyšovanie výšky uplatňovaného nároku, zásadne nepredstavuje zložité rozhodovanie a v predmetnej veci ani písomné vyhotovenie uznesenia o zmenách žaloby z 12.12.2014 nevyniká nejakými nadštandardnými prvkami, z ktorých by vyplývalo, že bolo potrebné riešiť nejaké „komplikovanejšie“ záležitosti (disciplinárny senát to uvádza v súvislosti s tvrdením sudcu na pojednávaní, že „si ešte chcel to podrobnejšie ujasniť, aj vo väzbe na poplatkové povinnosti a chcel to tak komplexnejšie poriešiť a aj poradiť sa s kolegami“). Ak O.s.p. ako v tom čase účinný procesný kódex upravujúci postup ako účastníkov tak aj súdu v občianskom súdnom konaní stanovoval pri úprave procesného postupu na vykonanie určitých procesných úkonov nielen účastníkom, ale aj súdu určité lehoty, hoci tieto majú pre úkony súdu charakter poriadkových lehôt, je zo strany súdu potrebné tieto lehoty dodržať, ak tomu nebránia konkrétne vážne dôvody, ktoré znemožňujú (neumožňujú) ich zachovanie. Ich dodržanie predstavuje súčasť efektívneho a čo možno najrýchlejšieho naplnenia spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov v rámci konania prebiehajúceho v súlade s pravidlami vyplývajúcimi z procesného kódexu. Účelom zavedenia lehoty na rozhodnutie o zmene žaloby v § 95 ods. 3 O.s.p. malo byť totiž zrýchlenie súdneho konania a v neposlednom rade aj to, aby obe strany sporu vedeli aký je presne predmet sporu čo do charakteru uplatneného nároku a jeho rozsahu (v sporových veciach okrem výnimiek je totiž aj súd viazaný rozsahom uplatneného nároku), aby tomu mohli prispôbiť (zvoliť si) z ich pohľadu optimálny procesný postup.

12. S ohľadom na výrazný v dvoch prípadoch viac ako dvojročný časový sklz oproti lehotám stanoveným v § 95 ods. 3 O.s.p., v kontexte s už zdôrazneným aspektom nedodržania

ani prísľubu zo strany samotného sudcu, kedy (najneskôr) rozhodne (hoc oneskorene) o podaných zmenách žaloby, nie je na mieste sudcovo bagatelizovanie toho, že obrazne povedané „vlastne sa nič strašné nestalo“, hoci vzniknutý stav predstavoval pre strany sporu určitý stav právnej neistoty. Žalobca a žalovaný po dlhší ako zákonom predpokladaný čas nevedeli, či súd navrhnutú zmenu žaloby pripustí alebo nie, čím obaja účastníci až do rozhodnutia súdu o zmenách žaloby nevedeli, či na základe daných zmien žaloby dôjde k zmene predmetu konania čo do výšky uplatňovaného nároku na náhradu škody.

13. Nenaplnenie postupu zo strany sudcu (súdu), ktorý bol žalovanému ako sťažovateľovi oznámený (súd vo veci neurobil to, čo sám „sľúbil“ že urobí, a to navyše bez akéhokoľvek, tobôž presvedčivého zdôvodnenia stranám sporu, prečo sa tak nestalo), je pritom okolnosťou spôsobilou oprávnene negatívne ovplyvniť dôveru účastníka konania minimálne k osobe konajúceho sudcu, čo do profesionality jeho postupu ak nie aj v širších súvislostiach, čo vo vyššie uvádzaných súvislostiach zvyrazňuje intenzitu porušenia povinnosti sudcu, a to povinnosti vyplývajúcej z § 95 ods. 3 v tom čase účinného O.s.p. v spojení s § 30 ods. 4 ZoS, ukladajúcho sudcovi povinnosť vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prietáhov a napokon aj povinnosti vyplývajúcej z § 30 ods. 2 písm. a) ZoS podľa ktorého je sudca v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie povinný o.i. presadzovať a obhajovať dobrú povesť súdnictva. Disciplinárny senát tiež poukazuje aj na to, že konanie (nekonanie) sudcu obsiahnuté v skutku 1 aj Ústavný súd SR vo svojom náleze z 21.07.2016 č. k. II. ÚS 667/2015-75 (na str. 43) v celom rozsahu vyhodnotil ako obdobie neefektívnej činnosti bez akýchkoľvek zákonných dôvodov, ktoré treba považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavoprávneho aspektu netolerovateľné.

14. Ohľadne osoby sudcu jeho postup (nekonanie zákonom predpokladaným spôsobom opísaným v skutku 1) svedčí minimálne o systémových nedostatkoch v jeho práci, ktoré ako jedno z kritérií posudzovania intenzity porušenia povinností sudcu vyplýva aj zo sudcom citovaných rozhodnutí na ktoré sa odvolával, čomu nasvedčujú aj ďalšie skutočnosti, ktoré ohľadne činnosti sudcu vplynuli z doplneného dokazovania po rozhodnutí odvolacieho disciplinárneho senátu.

15. Sudca namietal jeho hodnotenie predsedom OS X vyžiadané pre účely tohto konania, v ktorom bol hodnotený zásadne ako priemerný sudca z hľadiska kvality

rozhodovania, dodržiavania lehôt na písomné vyhotovenia súdnych rozhodnutí a aj z hľadiska rýchlosti konania. Predseda súdu poukázal aj na to, že za 4 roky hodnoteného obdobia (r. 2011 až 2014) došlo u sudcu napriek klesajúcemu nápadu po r. 2012 k nárastu počtu nevybavených a aj reštančných vecí a k zvyšovaniu podielu zrušených vecí. Napokon poukázal aj na vysoký percentuálny podiel opodstatnených sťažností na sudcu (71 %) spomedzi všetkých sťažností podaných za hodnotené obdobie r. 2011 až do 30.04.2015) na OS X, ktorých celkový počet bol 42, a z neho na sudcu pripadalo celkom 30.

16. Toto hodnotenie predstavovalo len jeden z viacerých dôkazov ohľadne posudzovania osoby sudcu a plnenia si jeho funkčných povinností, ktoré mal disciplinárny senát k dispozícii. Hodnotiac všetky vykonané dôkazy jednotlivo a aj vo vzájomnej súvislosti disciplinárny senát nedospel k záveru, že by kroky zo strany predsedu Okresného súdu X JUDr. A. či už v súvislosti s hodnotením sudcu pre účely tohto konania, vybavovaním sťažností vo veciach sudcu, rozhodovaním o povolení a následnom (postupnom) odňatí povolenia práce v domácom prostredí a aj jeho vyjadrenia o činnosti hodnoteného sudcu pre účely periodického hodnotenia sudcu podľa § 27a a nasl. ZoS, mali mať charakter nejakej pomsty a prejavovať negatívny vzťah tohto predsedu súdu voči osobe sudcu, ako to opakovane naznačoval sudca uvádzajúc (napr. aj na pojednávaní 19.06.2018) o.i. aj to, že cítil, že tento je voči nemu zaujatý. V danej súvislosti disciplinárny senát poukazuje na to, že z okruhu oprávnených subjektov iniciovať disciplinárne konanie voči sudcovi pre žalované skutky, nebol to predseda OS X, ktorý by tak učinil ani napriek konštatovaniu čiastočnej dôvodnosti podanej sťažnosti žalovaným vo veci 6C 239/2009 (pod Spr. 1537/14). Neurobil tak ani po tom ako sudca nevykonal to, čo sľúbil vo svojom vyjadrení k sťažnosti, o čom predseda súdu získal vedomosť pri vybavení následnej sťažnosti identického sťažovateľa (Spr. 1562/14) a napokon vo vyjadrení pre MS SR listom z 27.01.2015 (Spr. 1623/14) v súvislosti so skutočnosťami vyplývajúcimi zo skutku 1, napriek tomu, že konštatoval čiastočné pochybenie sudcu, ktorý o podaných zmenách žaloby nerozhodol ani na pojednávaní 25.09.2014, hoci sa k tomu vo svojom vyjadrení k predchádzajúcej sťažnosti v danej veci zaviazal, uviedol, že sudca svoju nečinnosť dodatočne zhojil rozhodnutím o pripustení zmeny žaloby z 12.12.2014 a výslovne uviedol, že toto jeho pochybenie nepovažoval za tak zásadného charakteru, prečo nemienil voči sudcovi vyvodzovať žiadnu disciplinárnu zodpovednosť či už podaním návrhu na začatie disciplinárneho konania alebo uložením písomného napomenutia s tým, že zo sudcom bol vykonaný osobný pohovor aby v danej veci promptne konal. Zaujatosť JUDr. A. voči sudcovi nevyplýva ani zo spôsobu

akým sa tento vyjadril o činnosti sudcu v súvislosti s pravidelným hodnotením sudcu, keď tento mu prideliť rovnaký počet bodov ako predseda OS X, keďže hodnotené obdobie sudcu pokrývalo obdobie jeho činnosti na oboch súdoch. Sudca nespochybňoval objektivnosť predchodcu JUDr. A. vo funkcii predsedu JUDr. R. a JUDr. E. ako zastupujúceho predsedu, o ktorých na pojednávaní 19.06.2018 uviedol, že „ich vnímal normálne“, pričom práve bývalý predseda OS X JUDr. R. inicioval voči sudcovi pre priet'ahy v konaní disciplinárne konanie v r. 2011 (podaním z 03.11.2011 o ktorom bolo vedené konanie pod sp. zn. 4Ds 3/2011 v súvislosti s nálezom ÚS SR I. 417/2010 konštatujúcim porušenie práva s'ťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v primeranej lehote, týkajúceho sa veci sudcu sp. zn. 14C/180/2005).

17. V súvislosti s opakovaným odňatím (čiastočným odňatím) práce v domácom prostredí sudcovi disciplinárny senát poukazuje na dôvody, pre ktoré k tomu došlo ako to vyplýva z doručených opatrení predsedu súdu X, pričom dve z nich (z 13.12.2005 Spr. 1173/05 – ním bolo sudcovi zrušené v plnom rozsahu plnenie funkčných povinností sudcu v domácom prostredí a z 27.05.2010 Spr. 746/10 – ním došlo k zrušeniu tohto povolenia z dvoch povolených dní stredy a piatku, len ohľadne stredy) vydal ako predseda JUDr. R., čoho dôvodmi boli nenapísané rozhodnutia v zákonnej 30 dňovej, resp. v predĺženej lehote, neevidovanie odnášaných spisov vo vyššom počte, opodstatnená s'ťažnosť, nárast počtu reštančných vecí a nevyt'aženosť pojednávacích dní určených rozvrhom práce v r. 2008 – 2010. Až ďalšie opatrenie (z 28.02.2014 Spr. 193/14) vydal JUDr. A. a ním došlo z dovtedajšieho povoleného plnenia funkčných povinností sudcu v domácom prostredí z dvoch dovtedy povolených dní (streda piatok) k zrušeniu povolenia v piatok z dôvodu kontrolou zisteného nenapísania siedmich rozhodnutí v siedmich fyzicky kontrolovaných veciach v stanovenej lehote, ktorá do momentu expedovania rozhodnutia bola prekročená v rozmedzí od 14 dní až po 2 mesiace a 3 dni (v piatich z uvádzaných siedmich vecí to bolo o viac ako mesiac) a v ktorých veciach sudca nepožiadal o predĺženie lehoty. Následným rozhodnutím z 12.12.2014 (Spr. 1284/14) JUDr. A. nevyhovel žiadosti sudcu o povolenie plnenia funkčných povinností sudcu v domácom prostredí z dôvodu opakovaného nedodržavania lehoty na písomné vyhotovenie súdnych rozhodnutí v 6 prípadoch z náhodne kontrolovaných 18 spisov, nekonanie v niektorých pridelených veciach plynulo bez zbytočných priet'ahov pre množstvo opodstatnených s'ťažností za obdobie od 01.01.2011 do 30.09.2014, z ktorých celkového počtu 35 za celý súd bolo 23 vecí, v ktorých konal sudca, ďalej nekonanie vo veci 14C/262/2013 ani po vyhodnotení s'ťažnosti týkajúcej sa tejto veci ako opodstatnenej

a zaradení věci na zoznam sledovaných vecí, ohľadne ktorej bola následne podaná opakovaná sťažnosť, a že vo veci 14C/167/2007 písomne nevyhotovil rozsudok v zákonnej lehote, tento nepredložil asistentke na expedovanie a navyše nechal súdnou tajomníčkou vyznačiť, že rozsudok bol vyhotovený v zákonom stanovenej lehote, hoci tak tomu nebolo. V danej súvislosti nebolo preukázané, že by nedostatky v obdobnej kvantite a kvalite ako u sudcu sa mali vyskytovať aj iných sudcov OS A, voči ktorým by mal mať JUDr. A. ohľadne povolenia práce v domácom prostredí iný (zrejme miernejší) meter.

18. Z hodnotenia sudcu z 18.10.2016 vypracovaného predsedníčkou Občianskoprávneho grémia OS X vyplýva, že vo vzťahu k hodnoteniu sudcu predsedami súdov minimálne porovnateľné ak nie negatívnejšie vyznievajú závery k osobe sudcu a jeho práci zo stanovísk odvolacích senátov, ktoré mu vytýkali nezrozumiteľnosť, nepreskúmateľnosť, chaotickosť niektorých jeho rozhodnutí najmä v právne náročných civilných veciach, nemajúcich oporu vo vykonanom dokazovaní čo je často dôvodom ich zrušenia, bezdôvodné odročovanie pojednávanií, neplynulé, nesústredené konanie, medzery v hmotnoprávných a aj procesnoprávných predpisoch a porovnateľné z hodnotením predsedov súdov čo do zistenia nedostatkov v práci boli aj zistenia prieskumnej komisie (konštatujúcej popri viacerých pozitívach napr. čo do dôstojnosti a plynulosti pojednávanií, výstižnosť zápisníc, aj nedostatky pri nariadovaní pojednávanií, neefektívnom využívaní času určeného na pojednávania pre neprimerane veľké časové odstupy medzi jednotlivými nariadenými pojednávaniami). Ide pritom o konečné hodnotenie, keďže nebolo preukázané (a ani tvrdené), že by v danej veci sudca inicioval postup podľa § 27e ods. 4 ZoS a došlo k postupu podľa § 27e ods. 5 ZoS.

19. O nedostatkoch v práci sudcu svedčia aj počty dôvodných (čiastočne dôvodných) sťažností na sudcu za r. 2011 až 2014. Z celkového počtu dôvodných, resp. čiastočne dôvodných sťažností na OS X za uvádzané obdobie, dopadal za každý z jednotlivých rokov tohto obdobia výrazne nadpolovičný podiel na veci, v ktorých konal práve disciplinárne stíhaný sudca a na jeho konanie (nekonanie). Za rok 2011 bolo z celkového počtu podaných sťažností – 71, vyhodnotených ako dôvodných 6, z toho až v piatich prípadoch šlo o dôvodné sťažnosti na sudcu. Za rok 2012 bolo z celkového počtu podaných sťažností – 60, vyhodnotených ako dôvodných 6, z ktorých v štyroch prípadoch šlo o dôvodné sťažnosti na sudcu. Za rok 2013 bolo z celkového počtu podaných sťažností – 73 vyhodnotených ako dôvodných 11, z ktorých v ôsmich prípadoch šlo o dôvodné sťažnosti na sudcu. Za rok 2014

bolo z celkového počtu podaných sťažností – 67 vyhodnotených ako dôvodných 14, z ktorých v deviatich prípadoch šlo o dôvodné sťažnosti na sudcu. Pritom takmer vo všetkých prípadoch, v ktorých bola predsedom (podpredsedníčkou súdu) vyhodnotená sťažnosť ako dôvodná (čiastočne dôvodná), bol o takomto spôsobe sudca informovaný zaslaním rovnopisov odpovedí na sťažnosti zasielaným jednotlivým sťažovateľom.

20. Existencii systémových nedostatkov v práci sudcu, ktorý by s ohľadom na plnenie svojich povinností nemal mať problém s dávaním otázok zákonom predpokladaným spôsobom tiež, hoc nepriamo, nasvedčuje aj spôsob, akým sudca kládol otázky svedkovi JUDr. A. na ústnom pojednávaní 14.02.2019, na ktoré bolo predchádzajúce ústne pojednávanie odročované práve za účelom žiadosti sudcu o jeho opätovné vypočutie, že mu chce klásť ešte otázky na preukázanie jeho zaujatosti voči nemu a že tieto otázky uvedie až pri jeho výsluchu. Takmer všetky jeho otázky (vyjmúc poslednej jeho otázky na ktorú bolo vyslúchanému umožnené odpovedať) neboli položené procesne prípustným spôsobom, neutrálne, bez podsúvania toho v jej znení, čo chcel pýtajúci „počúť“ a ohľaduplne, dokonca napriek tomu, že ich sudca mal vopred pripravené, čo avizoval už na predchádzajúcom pojednávaní (že ich má pripravené), ale nechce ich vopred uviesť. Aj preto uvedené otázky neboli pripustené. Všetky okrem poslednej boli položené v rozpore s požiadavkami zákona, kladenými vypočúvajúcejmu na výsluch svedka vyplývajúcimi z § 132 ods. 2 Tr. poriadku (obdobné požiadavky vyplývajú aj pre výsluch obvineného z § 122 ods. 3 Tr. poriadku), zakazujúce kladenie sugestívnych a kapcióznych otázok a požadujúceho ich ohľaduplné kladenie. Tieto boli totiž kladené sugestívne a je otázne, či súčasne niektoré z nich nemali súčasne aj kapciózny charakter. Dokonca následne v písomnom záverečnom vyjadrení predloženom na ústnom pojednávaní 14.02.2019 sudca uviedol, že svedeckou výpoveďou JUDr. A. bolo preukázané, že ich vzájomný vzťah bol dlhodobo poznačený niekoľkými zásadnými udalosťami z minulosti, napriek tomu, že v čase písania tohto vyjadrenia ani nemohol vedieť, čo z výpovede tohto svedka skutočne vyplynie. Niečo také ako sudca uvádzal, z výpovede JUDr. A. na ústnom pojednávaní dňa 14.02.2019 napokon ani nevyplývalo.

21. Zhrnutím doposiaľ uvedeného možno konštatovať že vykonané dokazovanie po jeho doplnení po rozhodnutí odvolacieho disciplinárneho senátu, vykonané prevažne na návrhy samotného sudcu, preukázalo, že porušenie povinnosti sudcu, z ktorého bol uznaný vinným v bode I. návrhu na začatie disciplinárneho konania (skutok 1) nepredstavovalo z jeho

strany ojedinelý exces v plnení si povinností sudcu, ale že dochádzalo u neho k opakovaným (viacnásobným) nedostatkom v jeho práci rôzneho druhu predovšetkým čo do rešpektovania zákonných lehôt na vypracovanie rozhodnutí a pre prípad existencie relevantných dôvodov pre predĺženie lehoty, dodržania zákonom predpokladaného postupu (včasného požiadania predsedu súdu o jej predĺženie na potrebný čas - § 158 ods. 5 O.s.p.). Je potrebné poukázať aj na to, že faktor, ktorý mal (podľa sudcu) prispieť k zníženiu jeho výkonnosti bolo to, že mal zrušené povolenie plnenia si funkčných povinností sudcu, pričom dôvodom toho, ako vyplýva z jednotlivých opatrení, boli okrem nárastu počtu reštančných vecí, ktorý faktor len čiastočne ospravedlňoval zvýšený nápad, predovšetkým už uvádzané opakované nenapísanie rozhodnutí v zákonnej lehote bez požiadania o predĺženie lehoty, skresľovanie údajov ohľadne napísania rozhodnutí (vyznačovanie ako napísaného, hoci ešte následne toto bolo sudcom upravované), čo sa následne prejavilo v časovom odstupe medzi vykázaním rozhodnutia ako napísaného s časom, kedy došlo k jeho expedovaniu zo súdu. Dôvodom zrušenia (presnejšie len čiastočného zrušenia povolenia plnenia povinností sudcu v domácom prostredí, keďže mu zostalo zachované povolenie v rozsahu 1 dňa – stredy) nebolo ako si sudca „spomínal“ len nenapísanie nejakého rozhodnutia (zrejme jedného) v lehote, ktorú má predseda nechcel predĺžiť (bod 4.8 str. 9 odôvodnenia), ale pre viacero opakujúcich sa nedostatkov v práci sudcu uvádzaným pod bodom 17. odôvodnenia. Teda sudcom označená príčina a s tým spojená a viackrát ním zdôrazňovaná potreba denného cestovania z jeho bydliska na súd v rozsahu 138 km, bola priamym dôsledkom viacerých a opakovaných nedostatkov v jeho práci v období keď mal možnosť v plnom rozsahu využívať prácu v domácom prostredí. Sudca na jednej strane poukazyval na svoju porovnateľnú výkonnosť s ostatnými sudcami OS X zaradenými na tom istom úseku, čo je aj pravdou, ale na rozdiel od iných sudcov uvedeného súdu mal na strane druhej neúmerne – veľmi výrazne vyšší počet dôvodných sťažností na svoju osobu oproti iným sudcom, k čomu ani neposkytol presvedčivé vysvetlenie, ktoré by vylučovalo alebo významne oslabovalo subjektívny prvok sudcu (spôsob jeho práce) tomto stave. Jednotlivé sťažnosti pritom nevybavoval priamo predseda súdu, ktorého objektívnosť namietal, ale tieto priamo vybavovala (na základe poverenia predsedu) podpredsedníčka OS X Mgr. A.O. Aj vo svetle uvedených zistení disciplinárny senát posudzoval závažnosť porušenia povinností sudcu jeho konaním (nekonaním) zákonom predpokladaným spôsobom opísaným pod bodom 1 návrhu na začatie disciplinárneho konania (skutku 1) a vykonaným dokazovaním v plnom rozsahu preukázaného.

22. V prejednávanej veci dospel disciplinárny senát k záveru, že pod bodom I. návrhu na začatie disciplinárneho konania popísané nedostatky v činnosti sudcu pokryté zavineným konaním daného sudcu, ktoré aj s ohľadom na konkrétnu situáciu a uvádzané okolnosti nemožno hodnotiť ako len bezvýznamné a skutočne len ojedinelé nedostatky v jeho činnosti, napĺňajú formálne aj materiálne znaky disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) ZoS. Ich pretrvávajúce (pretrvávajúce nerozhodnutia o zmenách žaloby napriek dávnomu uplynutiu zákonom predpokladaného času, dokedy mal sudca o tom rozhodnúť) pokračovalo aj potom ako bol sudca opakovane na daný nedostatok upozornený či už priamo účastníkom konania, ktorý to namietal v podanej sťažnosti, ku ktorej sa sudca vyjadroval, ďalej podpredsedníčkou súdu, ktorá práve pre uvedený nedostatok vyhodnotila sťažnosť podanú účastníkom konania ako dôvodnú v tejto časti, ktorú odpoveď sudca obdržal, následné nedodržanie ani svojho prísľubu, že (hoc oneskorene) v ním oznámenom čase dôjde k rozhodnutiu, po čom nasledovala opakovaná sťažnosť účastníka konania. Až po tejto opakovanej sťažnosti a riešení aj danej záležitosti podpredsedom KS X priamo na OS X dňa 08.12.2014, napokon sudca o zmenách žaloby s veľmi výrazným oneskorením rozhodol, 12.12.2014, hoci ako už bolo uvedené, vôbec nešlo v tomto prípade o nejaký náročnejší úkon a tento jeho postup bol aj ústavným súdom v jeho náleze, vydanom po začatí tohto disciplinárneho konania, vyhodnotený ako postup z ústavnoprávneho aspektu za netolerovateľný, predstavujúci zbytočné prietahy v konaní.

23. Disciplinárny senát pri uložení sankcie za disciplinárne previnenie podľa bodu I. návrhu, z ktorého bol uznaný vinným zohľadnil v prospech sudcu jeho preukázanú vysokú zaťaženosť v danom období, ktorú tento opakovane signalizoval predsedovi súdu danými upozoreniami podľa § 30 ods. 4 ZoS, ktorá však v žiadnom prípade nemohla prekryť subjektívne nedostatky v jeho činnosti bližšie popísané vyššie, ktorými bolo nielen nerešpektovanie zákonných lehôt na rozhodnutie o zmenách žaloby a ich výrazné prekročenie, ale aj pokračujúca nečinnosť napriek opakovaným upozoreniam, dokonca neurobenie „omeškaného“, charakterom aj z časového hľadiska jednoduchého úkonu ani v ním uvádzanom termíne, za súčasného zistenia aj ďalších nedostatkov v jeho činnosti, ktoré preukázali, že nešlo z jeho strany o ojedinelé vybočenie z riadneho plnenia si povinností sudcu. Dospel potom k záveru, že v konkrétnom prípade s prihliadnutím na rozsah a povahu porušených povinností, situácie, za ktorej k tomu došlo, spôsob jeho konania (nekonania), následok a mieru zavinenia (zo strany sudcu šlo o úmyselné zavinenie minimálne vo forme nepriameho úmyslu a napokon zohľadniac aj časový odstup od spáchania skutku 1 do

rozhodnutia disciplinárneho senátu o ňom, je postačujúce a adekvátne uloženie disciplinárneho opatrenia vo forme napomenutia podľa § 117 ods. 1 písm. a) ZoS.

24. Vznesenú námietku “Ne bis in idem“, pre ktorú sudca žiadal toto disciplinárne konanie zastaviť, resp. požadoval oslobodenie spod oboch skutkov, disciplinárny senát považoval za nedôvodnú a čisto účelovú. Predseda súdu ako subjekt aktívne legitimovaný na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania súčasne disponuje v obmedzenom rozsahu možnosťou priameho vybavenia v § 117 ods. 9 ZoS v znení účinnom do 30.06.2017 vymedzeného okruhu menej závažných protiprávných konaní (namiesto iniciovania disciplinárneho konania pred disciplinárnym senátom) a to formou uloženia zákonom predpokladanej sankcie za disciplinárne previnenie - písomného napomenutia. Rozhodnutia, na ktoré v danej súvislosti sudca poukazoval (2 Ds 22/2004 a disciplinárneho súdu ČR sp. zn. 13 Kss 2/2010-87) vôbec neriešili situáciu obdobnú danej veci ako na to správne poukázal navrhovateľ. V sudcom uvádzaných veciach totiž boli predmetom iniciovaného disciplinárneho konania aj také konania (skutky), ktoré boli vybavené daným písomným napomenutím. Za postih sudcu, ktorý by zakladal nemožnosť jeho (opätovného) stíhania v disciplinárnom konaní nemožno považovať pohovor, ktorý mal v súvislosti so sťažnosťou žalovaného v predmetnej veci, vykonať predseda súdu a za taký postih nemožno považovať ani jeho (zrejme len ústne) upozornenie aby vo veciach promptne konal. Na uvedených skutočnostiach, ktoré disciplinárny senát uviedol už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, nebolo ani po doplnení dokazovania po rozhodnutí odvolacieho disciplinárneho senátu preukázané niečo iné, teda že by zo strany predsedu súdu malo v súvislosti s vybavovaním sťažnosti vo veci sp. zn. 6C/239/2009, skutočne dôjsť aj k písomnému napomenutiu sudcu podľa § 117 ods. 9 ZoS v znení účinnom do 30.06.2017, voči ktorému by sa sudca mohol brániť spôsobom stanoveným v § 117 ods. 11 ZoS v znení účinnom do 30.06.2017, teda podaním návrhu na určenie, že napomenutie je neplatné. Tomu, že žiadne písomné napomenutie sudcu od predsedu OS X neobdržal svedčí aj už zmienená odpoveď predsedu súdu pre MS SR z 27.01.2015 a napokon je to zrejmé aj z odpovede predsedu OS X zo dňa 14.03.2017, kde k disciplinárnym senátom požadovanému zaslaniu písomného napomenutiu zo dňa 27.01.2015 tento uviedol, že takéto napomenutie nebolo sudcovi udelené.

25. K sudcom len všeobecne a bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia vznesenej námietke premlčania (bod 4.9.) disciplinárny senát uvádza, že v danom prípade vo vzťahu k skutku 1 neuplynula premlčacia doba, ktorej uplynutie by spôsobovalo zánik zodpovednosti

sudcu za disciplinárne previnenie (§ 118 ods. 1 ZoS v znení účinnom do 30.06.2016), keďže minister spravodlivosti SR patriaci medzi subjekty oprávnené podať takýto návrh (§ 120 ods. 2 písm. a) ZoS) podal návrh v lehote vyplývajúcej z § 120 ods. 7 ZoS v znení účinnom do 30.06.2016, podľa ktorého návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať na disciplinárnom senáte do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení, najviac však do dvoch rokov odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia. Návrh v tejto veci bol podaný na disciplinárny senát 01.06.2016 a ohľadne predmetného skutku majúceho charakter pokračujúceho skutku začala plynúť 2-ročná objektívna premlčacia lehota dňom 13.12.2014. Subjektívna premlčacia lehota mohla navrhovateľovi najskôr začať plynúť dňom 02.06.2014, kedy navrhovateľ obdržal od ÚPN podnet na kontrolu postupu OS X v konaní sp. zn. 6C/239/2009, pričom relevantné informácie k tomuto podnetu získal až z vyžiadaného vyjadrenia predsedu OS X z 27.01.2015, ktoré obdržal 30.01.2015. V každom prípade, ak by sa aj subjektívna premlčacia lehota rátala už od 03.06.2014, bol návrh podaný včas a jeho podaním došlo k prerušeniu premlčania disciplinárneho previnenia s poukazom na § 118 ods. 2 písm. a) ZoS.

26. Disciplinárny senát nepovažoval za dôvodnú ani požiadavku na zastavenie disciplinárneho konania za použitia § 124 ods. 1 písm. d) ZoS pre zánik zodpovednosti sudcu za disciplinárne previnenie s poukazom sudcom a jeho obhajcom tvrdené prietľahy v tomto disciplinárnom konaní nezavinené sudcom, poukazujúc pritom na § 129 ods. 1 ZoS. Dôvod spôsobujúci zánik uvedenej zodpovednosti upravuje § 118 ZoS a ním je uplynutie premlčacej doby, k čomu v danom prípade nedošlo, nakoľko návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný včas a disciplinárny senát vo veci po tom ako bol v súlade so zákonom kreovaný, vo veci prvýkrát rozhodol 24.01.2017 t.j. po roku a 7 mesiacoch. Lehota vyplývajúca z ust. § 129 ods. 1 ZoS je lehotou poriadkovou naviac „zmiernenou“ slovom „spravidla“, pričom jej „prekročenie“, tobôž v rozsahu v akom sa tak stalo do prvého rozhodnutia disciplinárneho senátu, neodôvodňuje sudcom navrhovaný postup. Dĺžku následného konania po rozhodnutí odvolacieho disciplinárneho senátu v rozhodujúcej miere ovplyvnil rozsah dokazovania a jeho časová náročnosť aj v súvislosti so zabezpečovaním a vykonávaním jednotlivých dôkazných prostriedkov v zmysle rozhodnutia odvolacieho disciplinárneho senátu so zreteľom aj na to, na vykonaní ktorých z nich sudca následne zotrúval a zabezpečovaním a vykonávaním aj ďalších dôkazov, ktorých vykonanie v rozhodujúcej miere inicioval sudca. Ďalej túto dĺžku ovplyvnilo napr. cca dvojmesačné obdobie nekonania spôsobené sudcom oznámenou prekážkou nemožnosti zúčastniť sa konania pre jeho nepriaznivý zdravotný stav, tiež ju

ovplyvnila následná žiadosť obhajcu obvineného o odročenie termínu ústneho pojednávania nariadeného na 14.12.2018, ktorej bolo vyhovené a bol nariadený nový termín ústneho pojednávania na 10.01.2019 a predtým napr. ďalší jeden mesiac z doterajšej dĺžky konania súvisel so sudcom požadovaným predĺžením lehoty na vyjadrenie sa k návrhu atď. Dĺžku každého konania je potrebné posudzovať individuálne, zohľadňujúc všetky okolnosti, ktoré prispeli k dĺžke konania. V danej veci a s ohľadom na rozsah vo veci vykonaných procesných úkonov a ich časovú náročnosť, ako aj doterajšiu dĺžku konania, nemožno vôbec konštatovať nejaký extrém, ktorý by navyiac mal byť plne alebo v rozhodujúcej miere pripočítateľný na vrub disciplinárneho senátu. Ani z rozhodnutí v trestných veciach, tobôž z rozhodnutí kárnych senátov v ČR, na ktoré v súvislosti s ním navrhovaným postupom odkazoval, nevyplýva, že by z článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vyplývala pre konajúci orgán priama povinnosť zastaviť trestné konanie, ktoré by trvalo neprimerane dlho. K tomu aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 3 Tz 2/2003 uviedol, že zastavenie trestného stíhania pre neúmernú dĺžku konania neprichádza v zásade do úvahy, lebo žiadna medzinárodná zmluva k takémuto postupu SR nezaväzuje. Neúmernú dĺžku konania môže súd zohľadniť pri výmere trestu, ak tak poskytnúť dotknutej osobe spravodlivé zadostučinenie. V danej veci disciplinárny senát doterajšiu dĺžku tohto disciplinárneho konania zohľadnil v tom, aké disciplinárne opatrenie za disciplinárne previnenie sudcovi uložil, ktoré je svojou povahou najmiernejším disciplinárnym opatrením.

27. Na posúdenie veci disciplinárnym senátom nemá vplyv to, ako iné subjekty oprávnené podať návrh na začatie disciplinárneho konania, vyhodnotili nedostatky popísané v návrhu (predseda súdu, verejný ochranca práv), ktorí na rozdiel od ministra neiniciovali disciplinárne stíhanie sudcu a ani to, akým spôsobom mali byť predsedovia súdov inštruovaní štátnou tajomníčkou MS SR vo veci podávania návrhov na začatie disciplinárneho konania, na čo tiež sudca v rámci svojej obrany poukazoval. V konečnom dôsledku je na rozhodnutí konkrétneho subjektu, ktorý podľa § 120 ods. 2 ZoS oprávnený podať návrh na začatie disciplinárneho konania, či po svojom zhodnotení konkrétnych okolností takýto návrh podá alebo nie a ak je podaný, jeho dôvodnosť je potom na základe vykonaného dokazovania posudzovaná príslušným disciplinárnym senátom.

28. Ohľadne skutku 2 disciplinárny senát sudcu oslobodil, pretože dospel po doplnenom dokazovaní k záveru, že týmto skutkom sa sudca disciplinárneho previnenia nedopustil.

29. Rozhodol tak napriek tomu, že nepovažoval za dôvodnú obranu sudcu, pokiaľ tento tvrdil, že dôvodom jeho „nekonania“ v rozhodnom období bola obojstranná snaha sporových strán mimosúdne riešiť zostávajúci predmet sporu mimosúdne, pre čo aj žiadali odročenie pojednávania, pretože dôvodnosť takejto obrany zo spisu 6C/239/2009 v rozhodnom období nevyplýva. Disciplinárny senát poukazuje na ust. § 119 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Z upovedomenia z č. 1. 93 spisu OS X totiž vyplýva, že dôvodom zrušenia pojednávania určeného na deň 31.01.2012 (tento postup spadá pod dispozíciu ust. § 119 ods. 1 O.s.p., keďže fakticky šlo o odročenie nariadeného pojednávania) bolo „oboznámenie sa so stavom konania 6C 122/2008, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre toto konanie“. Ak dôvodom odročenia pojednávania mala byť aj nejaká ďalšia skutočnosť (sudcom tvrdená obojstranná snaha sporových strán riešiť vec mimosúdne), táto mala byť v upovedomení o odročení pojednávania explicitne uvedená. Ním tvrdenej obojstranne prezentovanej snahe sporových strán riešiť (práve) v období vymedzenom v skutku 1/ nesvedčí ani následný obsah predmetného spisu ako to disciplinárny senát už uviedol vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí.

30. Rozhodujúcim dôvodom, pre ktorý disciplinárny senát neuznal sudcu vinného ohľadne skutku 2 bola vykonaným dokazovaním preukázaná vysoká – výrazne nadpriemerná zaťaženosť sudcov OS X v rozhodnom období, včítane stíhaného sudcu, ktorý stav znemožňoval priebežné vykonávanie jednotlivých procesných úkonov vo všetkých jemu pridelených veciach. Neuspokojivý personálny stav sudcov na danom súde (podstav) vyplynul (na čo poukázal aj sudca) aj z výpovede predsedu OS X JUDr. A.

31. Z ročných štatistických výkazov sudcu za r. 2012, 2013 a 2014 vyplýva nielen jeho výkonnosť sudcu, ale aj jeho zaťaženosť. Táto zaťaženosť bola porovnateľná so zaťaženosťou ostatných sudcov OS X vybavujúcich obdobnú agendu nielen čo do počtu pridelených vecí jednotlivým sudcom, ale aj s ohľadom na podrobnejšiu skladbu pridelených vecí, ktorá je u sudcu tiež porovnateľná so skladbou vecí statných sudcov zaradených na občianskoprávnom úseku, ktorej prehľad bol disciplinárnemu senátu doručený 14.03.2017.

31.1. Za r. 2012 predstavoval u sudcu celkový počet pridelených vecí 790 (z nich šlo prevažne o veci C - 694 + veci P 92). Rozhodol 702 vecí (z toho 588 C vecí a 109 P vecí). Vybavil celkovo 669 vecí (z nich 548 C vecí). Za uvedený rok došlo u sudcu k nárastu počtu nevybavených vecí z 394 na 515 pri súčasnom poklese počtu reštančných vecí z 207 na 135.

Odvolačný súd v danom roku potvrdil 14 jeho rozhodnutí, 2 zmenil, 6 zrušil a v 3 veciach bolo odvolanie odmietnuté.

31.2. Za r. 2013 predstavoval u sudcu celkový počet pridelených vecí 428 (z nich šlo prevažne o veci C - 410). Rozhodol 401 vecí (z toho 337 C vecí). Vybavil celkovo 376 vecí (z nich 316 C vecí). Za uvedený rok došlo k nárastu počtu nevybavených vecí z 515 na 567 pri súčasnom náraste aj počtu reštančných vecí zo 135 na 280. Odvolačný súd v danom roku potvrdil 11 jeho rozhodnutí, 3 zmenil, 11 zrušil a v 1 veci bolo odvolanie odmietnuté.

31.3. Za r. 2014 predstavoval celkový počet pridelených vecí 265 + 7 z prerozdelenia (z nich šlo prevažne o veci C - 245). Rozhodol 220 vecí (z toho 193 C vecí). Vybavil celkovo 204 vecí (z nich 166 C vecí). Za uvedený rok došlo k nárastu počtu nevybavených vecí z 567 na 635 pri súčasnom náraste aj počtu reštančných vecí zo 280 na 386. Odvolačný súd v danom roku potvrdil 10 jeho rozhodnutí, 5 zmenil, 16 zrušil a v 1 veci bolo odvolanie odmietnuté.

31.4. Z uvádzaných štatistických listov súčasne (z tabuľky 9 obsahujúcej porovnanie priemernej výkonnosti OS X s priemerom súdov SR čo do počtu pridelených, rozhodnutých, vybavených a nevybavených vecí) vyplýva, že daný súd bol výrazne nadpriemerne zaťažným súdom a mal aj celkovo nadpriemernú výkonnosť jeho sudcov, včítane stíhaného sudcu, čo bolo najvýraznejšie v r. 2012.

31.5. Sudca v súvislosti so spochybňovaním jeho hodnotenia pre účely tohto konania spochybňoval aj počty predsedom súdom uvádzaných rozhodnutých vecí, ale zrejme si nevšimol, že predseda súdu vo svojom hodnotení uvádzal štatistické údaje len údaje ohľadne nosnej agendy sudcu, ktoré zodpovedajú údajom v štatistických listoch za jednotlivé roky, čo aj v hodnotení výslovne uviedol, že údaje sú uvádzané za hlavnú agendu sudcu – agendu C.

32. Súčasne bolo preukázané, že sudca si v rozhodnom období splnil svoju signalizačnú povinnosť vyplývajúcu z § 30 ods. 4 časť vety za bodkočiarkou ZoS a doručil predsedovi súdu viacero písomných upozornení v zmysle daného ustanovenia o tom, že vzhľadom na množstvo pridelených vecí – ich neprímeraný počet, nemôže vo všetkých veciach konať plynulo a bez zbytočných prietáhov. Šlo konkrétne o upozornenia zo 07.02.2011, 04.11.2011, 24.10.2013, 03.07.2014. Na ich základe nedošlo vo vzťahu k sudcovi k žiadnej vecnej reakcii zo strany predsedu súdu. Nie je pritom rozhodné, či predseda súdu podnikol konkrétne kroky hoc aj neúspešné, na zmiernenie existujúceho stavu v zaťažnosti jednotlivých sudcov, včítane disciplinárne stíhaného sudcu napr. snaha doplniť počet sudcov na plánovaný počet sudcov, ale faktom je, že po týchto upozorneniach nedošlo u sudcu (a ani u ostatných sudcov OS X) k vytvoreniu takých podmienok, ktoré by im

objektívne umožňovali priebežne vykonávať potrebné procesné úkony v jemu pridelených veciach (konať bezpriet'ahovo).

33. Povinnostiam sudcu podľa § 30 ods. 4 ZoS - vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo, bez zbytočných priet'ahov a vždy upozorniť predsedu súdu na neprimeraný počet jemu pridelených vecí, ak zjavne hrozí, že ich nemôže vybaviť bez zbytočných priet'ahov (§ 30 ods. 4 ZoS) koreluje právo sudcu na prideľovanie vecí podľa rozvrhu práce tak, aby ich mohol prejednať a rozhodnúť bez zbytočných priet'ahov, ktoré patrí medzi základné práva sudcu (§ 34 ods. 3 ZoS).

34. Pracovný výkon každého sudcu má svoje limity. Po žiadnom sudcovi nie je možné požadovať, aby sa dlhodobo pracovne prepínal a za účelom zabezpečenia nadštandardného plnenia si svojich pracovných povinností a aby pracoval aj v čase svojho osobného voľna na úkor svojho súkromného života.

35. Charakter nedostatkov vyplývajúcich zo skutku 2 a ich závažnosť, ktoré nemali charakter porušenia nejakých konkrétnych procesných lehôt zo strany sudcu, a ktorým nepredchádzalo, resp. nesprevádzalo ich aj konkrétne signalizovanie zo strany napr. predsedu (podpredsedníčky) súdu a zaujatie postoja sudcu k nim (avizujúceho, že hoc oneskorene ale že predsa urobí v konkrétnom čase potrebný procesný úkon a napriek tomu by tak neurobil ako tomu bolo v prípade skutku 1), v kontexte s už uvádzanou vysokou zaťaženosťou sudcu v dotknutom období, ktorá bola nadpriemernou v porovnaní s priemernou zaťaženosťou sudcov okresných súdov Slovenskej republiky v danom období, keď súčasne sudca opakovane signalizoval neprimeraný počet jemu pridelených vecí neumožňujúci mu robiť v každej jednotlivéj veci úkony tak ako by si konkrétna vec vyžadovala a nedochádzalo v nej k priet'ahom, bez takej reakcie predsedu súdu na ňu, ktorá by tento stav riešila, za súčasne preukázanej dostatočnej výkonnosti sudcu v danom období, sú dôvodmi, pre ktoré disciplinárny senát nemohol uznať sudcu za disciplinárne zodpovedného zo skutku 2. Rozsah sudcovi pridelených vecí v rozmedzí r. 2012 a 2014, najmä v r. 2012, zohľadniac aj zostatok nevybavených vecí k začiatku r. 2012 bol objektívne taký, že nebolo naplnené právo sudcu vyplývajúce z § 34 ods. 3 ZoS na prideľovanie vecí len v takom rozsahu, ktorý mu umožňoval ich prejednanie a rozhodovanie bez zbytočných priet'ahov. Zo strany štátu teda nedošlo k zabezpečeniu podmienok pre sudcu na realizáciu jeho práva podľa § 34 ods. 3 ZoS. Uvedené okolnosti boli dôvodom, pre ktoré disciplinárny senát sudcu spod skutku

obsiahnutého pod bodom II. návrhu na začatie disciplinárneho konania, oslobodil, pretože týmto sa sudca disciplinárneho previnenia nedopustil.

36. Disciplinárny senát za použitia § 150 ods. 2 ZoS v spojení s § 32 ods. 6 Tr. por. nekonal o námietke zaujatosti vznesenej sudcom a jeho obhajcom voči celému disciplinárnemu senátu na pojednávaní 22.08.2018 a predloženej aj písomne, nakoľko z nej nevyplývali žiadne z hľadiska ust. § 31 Tr. poriadku relevantné okolnosti pre vylúčenie členov disciplinárneho senátu, nakoľko uvádzané dôvody sa týkali výlučne skutočností majúcich základ v procesnom postupe disciplinárneho senátu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa, keď sa rozhodnutie odvolateľovi doručilo. Odvolanie treba podať na disciplinárnom senáte. Včas podané odvolanie má odkladný účinok.

V Bratislave 19. februára 2019

JUDr. Ludmila Š k v a r i d l o v á
predsedníčka disciplinárneho senátu

Vypracoval:

JUDr. Peter Bebej

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Zuzana Dimmelová